

Capitolul 1

Sosirea unui personaj straniu

Străinul își făcuse apariția în luna februarie, într-o zi geroasă, cu vânt șfichiuitor și cu ninsoare deasă – de altfel, ultima din anul acela. De la gara din Bramblehurst o luase pe jos, tăind drumul peste câmp. Într-una dintre mâinile-i vârâte în mănuși groase purta un geamantan mare. Era înfoclit din cap până-n picioare, iar marginea pleoștită a pălăriei de fetru moale îi ascundea în întregime fața, lăsând să se vadă numai vârful lucios al nasului; zăpada i se adunase grămadă pe umeri și pe piept și-i împodobește geamantanul cu o creastă albă. Împleticindu-se, mai mult mort decât viu, dăduse buzna în sala hanului La Poștalionul cu Cai și-și azvârlise geamantanul pe jos.

— În numele omeniei, strigase el, îndurați-vă și lăsați-mă să mă încălzesc! O cameră și un foc bun!

Se scuturase de zăpadă în mijlocul sălii, tropăind cu picioarele în podea, și apoi o urmase pe doamna Hall în odaia de oaspeți, ca să se înțeleagă cu ea asupra prețului. Cei doi galbeni aruncați pe masă îl ajutaseră să intre în stăpânirea odăii fără să lungească prea mult vorba.

După ce aprinse focul, doamna Hall îl lăsă singur și se duse să-i pregătească prânzul cu propriile ei mâini. Un mușteriu rătăcit prin Iping în toiul iernii însemna o plească picată din cer! Și, pe lângă toate, omul nu părea deloc cărpănos, așa încât hangița era hotărâtă să arate că știe să prețuiască norocul care dăduse peste ea.

După câteva clipe, slănina sfârâia în tigaie, iar câteva cuvinte tari, alese cu dibăcie, o puseră în mișcare pe Millie,

slujnica leneșă. Încărcată cu farfurii, pahare și o față de masă, doamna Hall se îndreptă spre odaia de oaspeți, ca să pună masa cu *éclat*¹ de zile mari. Dar când dădu cu ochii de mușteriu ei, rămase locului mirată la culme. În ciuda focului care duduia în cămin, călătorul nu-și dezbrăcase paltonul, ba nici măcar pălăria nu și-o scosese. Stătea cu fața la fereastră, contemplând zăpada care se așternea în curte. Nemișcat, ținându-și la spate mâinile înmănușate, părea furat de gânduri. Băgând de seamă că stropii de zăpadă topită picurau de pe umeri drept pe covor, hangița îl întrebă:

— Domnule, n-ați vrea să-mi dați pălăria și paltonul ca să vi le usuc ca lumea, la bucătărie?

— Nu, răspuse el, fără să se întoarcă.

Crezând c-o înșelase auzul, doamna Hall era cât pe ce să repete întrebarea, dar străinul întoarse capul spre ea și o privi peste umăr.

— Prefer să rămân cu hainele pe mine, rosti el răspicat.

Doamna Hall observă atunci că necunoscutul purta ochelari mari, albaștri, cu apărătoare și că obrajii îi erau complet ascunși de favoriți stufoși, care se revărsau peste gulerul ridicat al paltonului.

— Bine, domnule. Cum doriți *dumneavoastră*. Îndată are să fie mai cald în cameră.

„Domnul” rămase tăcut și-i întoarse iarăși spatele. Simțind că încercările ei de a lega o conversație dăduseră greș, stăpâna hanului isprăvi în grabă așezatul mesei, cu mișcări scurte și repezite, și o șterse din cameră. Întorcându-se puțin mai târziu, îl găsi întocmai așa cum îl lăsase. Gârbovit, cu gulerul ridicat, stând nemișcat – parcă împietrită! Borurile pălăriei, ude leoarcă, lăsate în jos, îi ascundeau urechile și toată fața. Cu gesturi bătoase, femeia așeză pe masă ouăle și slănină și se adresă pe un ton răstit:

— Prânzul e servit, domnule.

---

¹ Strălucire (fr.).

— Mulțumesc! replică străinul, mai înainte ca ea să fi isprăvit.

Nu se urni din loc până ce nu se închise ușa în urma ei. Dar o clipă mai târziu se răsuci pe călcâie și se apropie de masă destul de grăbit.

Îndreptându-se spre bucătărie prin spatele localului, doamna Hall auzi un fel de scrâșnet, care se repeta la intervale regulate. Hârș, hârș, hârș... era hârșăitul unei linguri cu care cineva freca de zor muștarul într-un castron.

— Of, ce ți-e și cu fata asta! izbucni ea. Poftim, mie mi-a ieșit cu totul din minte! Numai ea e-n stare să tărăgănească atâta o treabă!

Se apucă să frece singură muștarul, fără să uite în același timp să-i tragă lui Millie o săpuneală zdravănă pentru încetineala ei exasperantă. „Am prăjit slănină și ouăle, am pus masa – ce mai vorbă, am făcut totul! –, pe când dumneaei (halal ajutor!) a stat și a tot frecat muștarul!“ Și doar aveau de-a face cu un client nou, care dorea poate să rămână mai multă vreme! Umplu borcănașul cu muștar și, punându-l solemn pe o tavă neagră cu margini aurite, îl purtă spre odaia de oaspeți.

Ciocăni la ușă și o deschise fără să mai aștepte răspuns. Cum o văzu intrând, străinul se aplecă iute, așa că doamna Hall nu mai zări decât ceva alb, care dispărea înapoia mesei. Omul părea să caute ceva ce-i scăpase pe jos. Hangița trânti borcănașul cu muștar pe masă și atunci băgă de seamă că „domnul“ își dezbrăcase paltonul și pălăria și le întinsese pe un scaun în dreptul căminului. O pereche de ghete ude prevestea că grătarul de fier din fața căminului avea să ruginească. Se îndreptă hotărâtă într-acolo.

— Cred că acum aș putea să le pun la uscat, nu-i așa? întrebă ea pe un ton care nu admitea contrazicere.

— Nu te atinge de pălărie! se răsti morocănosul musafir, cu o voce înăbușită.

Întorcându-se spre el, hangița văzu că-și ridicase capul și o privea.

Mută de uimire, rămase o clipă pironită locului, holbându-se la el.

Necunoscutul își acoperise partea de jos a feței cu o bucată de pânză albă – un șervet pe care-l adusese cu el –, ce-i ascundea cu totul gura și maxilarele; din această pricină, vorbea înăbușit. Dar nu asta o lăsase pe doamna Hall cu gura căscată, ci constatarea că pe deasupra ochelarilor albaștri, fruntea străinului era acoperită de un bandaj alb. Un alt bandaj îi învelea în întregime urechile și nu-i lăsa liberă nicio părțică din figură, afară de nasul ascuțit, de un roșu aprins, care lucea cu aceeași intensitate ca în clipa sosirii. Călătorul nostru purta o haină de catifea cafenie, cu guler dublat cu pânză, negru, ridicat în jurul gâtului. Șuvițele de păr negru și des ce izbuteau să se strecoare pe dedesubtul sau printre bandajele aplicate cruciș apăreau ici și colo, ca niște cozi sau ca niște coarne ciudate, dându-i înfățișarea cea mai bizară pe care și-o poate închipui o min-te omenească. Capul înfășurat și bandajat oferea o priveliște atât de discordantă cu aceea la care s-ar fi așteptat doamna Hall, încât nu-i de mirare că femeia rămase pentru o clipă încremenită.

Străinul nu-și mișca șervetul de la gură, ci continua să-l țină – abia acum își dădu ea seama – cu mâna vârată într-o mânășă cafenie. O privea dindărătul lentilelor lui albastre de nepătruns.

— Nu te atinge de pălărie, repetă el și cuvintele se auziră perfect clar prin pânza albă.

Hangița începea să-și recapete sângele rece, după emoția pe care o încercase. Așeză din nou pălăria pe scaunul de lângă cămin.

— N-am știut, domnule, că..., începu ea, dar se opri stânjenită.

— Mulțumesc, făcu el sec, uitându-se mereu când la ea, când la ușă.

— Îndată or să fie complet uscate, domnule, îl asigură ea.

Luă hainele și ieși. Din prag mai aruncă o privire spre capul înfășurat în alb, străjuit de ochelarii întunecați... dar fața necunoscutului rămânea ascunsă în dosul șervetului. Închizând ușa, doamna Hall simți că se înfiorează; pe față i se citea uimirea cea mai adâncă.

— *Niciodată* nu mi-aș fi putut închipui așa ceva! murmură ea. Doamne ferește!

Se îndreptă în tăcere spre bucătărie; era atât de îngândurată, încât uită s-o mai întrebe pe Millie cu ce-și pierdea *acum* vremea.

Străinul trase cu urechea la zgomotul pașilor care se îndepărtau. Înainte de a lăsa șervetul din mână și de a-și continua masa, se uită plin de îngrijorare spre fereastră. Apoi luă o îmbucătură, aruncă din nou o privire bănuitoare spre geam, mai luă o îmbucătură... În cele din urmă se ridică și, cu șervetul în mână, merse spre fereastră și coborî storul până în dreptul perdelețelor de muselină albă, care acopeau partea de jos a geamurilor. Camera se cufundă în penumbră. Ușurat, se întoarse la masă și reîncepu să mănânce.

— Săracu' de el, o fi avut ceva, vreun accident sau vreo operație, sau mai știu eu ce..., spuse doamna Hall. Să-mi vină rău, nu alta, când dădui cu ochii de grămada aia de bandaje!

Înteți focul și luă un umerăș, pe care atârnă la uscat paltonul călătorului.

— Și sticlele alea de pe ochi! Parcă-i o căpățână de scafandru, nu o mutră de om! Îi agăță și fularul de un capăt al umerășului. Și batista aia, pe care și-o tot îndesa peste gură! Și vorbea prin ea!... Pesemne că-i lovit și la gură... asta o fi.

Își aminti dintr-odată ceva și se întoarse iute.

— Pentru Dumnezeu! exclamă ea, găsindu-și pricină să se descarce. N-ai mai isprăvit *odată* cu cartofii ăia, Millie?

Când reveni să strângă masa, doamna Hall își întări convingerea că străinul fusese rănit la gură sau desfigurat de presupusul accident; într-adevăr, deși ținea în mână o pipă aprinsă, el nu își îndepărtă fularul de mătase, pe care și-l înfășurase în jurul bărbiei, și nu duse pipa la gură toată vremea cât rămase ea în cameră. Și asta nu pentru c-ar fi fost distrat – doar îl văzuse cum se uita țintă la tutunul care ardea mocnit. Stătea într-un colț, cu spatele la fereastră. Acum, după ce mâncase pe săturate și băuse, acum, când simțea cum căldura se împrăștie prin vene, „domnul” vorbea mai puțin repezit ca înainte. Focul, reflectându-se în sticlele ochelarilor enormi, le împrumuta o sclipire vie, roșiatică, pe care n-o avuseseră până atunci.

— Mi-am lăsat o parte din bagaj în gara Bramblehurst, îi spuse el. Ce trebuie făcut ca să-mi parvină?

Ascultând lămuririle hangitei, își înclină politicos capul bandajat, în semn că-i acordă toată atenția.

— Abia mâine?! exclamă el. Nu există vreun mijloc mai rapid de expediere? Păru dezamăgit când ea răspunse că nu. Ești absolut sigură? Nu cumva merge vreun căruțaș într-acolo?

Pornită pe vorbă, doamna Hall îi răspunse la întrebări și îndată se avântă la taifas.

— Drumul pe câmp e plin de hârtoape, domnule, răspunse ea la întrebarea dacă s-ar putea găsi vreo căruță și, agățându-se de prilej, adăugă: S-a răsturnat o trăsură acolo, acu' un an și mai bine. S-a prăpădit un domn, cu vizitiu cu tot. Accidentele se-ntâmplă așa, pe negândite, nu, domnule?

Dar oaspetele nu se lăsa prea ușor tras de limbă.

— Se întâmplă, bodogăni el prin grosimea fularului, privind-o liniștit dindărătul lentilelor impenetrabile.

— Și ține mult pân' se face bine, i-adevărat? Iac-așa fuse și cu Tom, băiatu' soră-mii. S-a tăiat la mână cu o coasă – a căzut peste ea pe când cosea fânul – și, Doamne iartă-mă!,

a mers trei luni de zile legat, domnule. Să nu-ți vină să crezi! De-atunci mi-e și groază să mai văd o coasă, zău așa!

— E lesne de înțeles! făcu oaspetele.

— Într-o vreme se temea c-o să trebuiască să-și facă operație... Vai, tare frică i-a mai fost, domnule!

Deodată, omul râse – un hohot care aducea a lătrat, un hohot pe care părea că vrea să-l înăbușe în gură, să-l înghită...

— Nu zău, îi era *tare* frică?

— Da, domnule. Și, credeți-mă, nu-i nimica de răs aicea, cel puțin pentru ai de l-au îngrijit, cum făcui și eu, că soru-mea era, mă rog, ocupată toată vremea cu ăia mai mici. Toată ziua, domnule, îi tot făceam și-i desfăceam bandajele. Așa încât... dacă pot să-mi îngădui să vă spun...

— Vrei să-mi aduci niște chibrituri? o întrerupse brusc necunoscutul. Mi s-a stins pipa.

Luată prin surprindere, doamna Hall tresări ca mușcată de șarpe. Era o grosolănie din partea străinului, după atâtea confesiuni câte-i făcuse ea. Simți o clipă că o îneacă furia, dar, amintindu-și de cei doi galbeni primiți, se stăpâni și plecă să aducă chibriturile.

Luându-le din mâna ei, îi spuse scurt „mulțumesc“, apoi îi întoarse spatele și se apucă să privească pe fereastră. Era limpede că nu-i plăceau discuțiile despre operații și bandaje. Așa că, până la urmă, buna doamnă Hall „nu-și putu îngădui să-i spună...“ Era însă vădit că felul lui jignitor de a fi o iritase și Millie avea să simtă asta pe propria-i piele în după-amiaza aceea.

Călătorul rămase în camera de oaspeți până pe la ora patru, fără să-i ofere inimoasei femei un cât de mic prilej de a mai pătrunde înăuntru. Cea mai mare parte din timp, totul părea cufundat într-o liniște desăvârșită. Străinul fuma la lumina focului... sau poate moțăia. S-ar fi zis că se înfășura în întunericul care se aduna în odaie din ce în ce mai dens.

Dacă însă cineva ar fi tras cu urechea, l-ar fi putut auzi mișcându-se. O dată sau de două ori scormonise jăraticul și se plimbase prin odaie, vreme de câteva minute. Păruse că vorbește de unul singur. Apoi fotoliul scârțâise sub greutatea lui.